

senere er flet med Hensyn til Forbedring af Embedsmændenes Lønning er noget Nyt, Noget, hvorom begge Parter selvfølgelig frit maa forhandle, og med Hensyn til hvilket der altsaa ikke kan være Tale om nogen som helst Forpligtelse overfor den Æne eller den Anden i Henhold til gamle Overenskomster; thi det tror jeg, at Alle maa være enige om, at ingen Overenskomst kan gjælde længere, end indtil begge Parter blive enige om, at den ikke bør gjælde mere. Hvad er der da flet senere? Senere har man paaberaabt sig en ny Dyrtid; man har sagt: nu er der atter opstaaet Dyrtid, men denne Betragtning dele vi ikke. Vi tro ikke, at der senere er opstaaet Dyrtid. Vi tro, at den Prisforhøielse, som nu finder Sted, ikke kan betegnes som en Følge af Dyrtid. Det er ingen forbigaaende, momentan Prisforhøielse. Prisforhøielsen er en Følge af, at Pengene efterhaanden tabe i Værdi, medens Livsforbrødenhederne stige i Værdi, og Konsekventen deraf er den, at der er Grund til at revidere Lønningslovene. Dette forudsatte man ogsaa dengang, da Lønningslovene kom frem, idet det blev bestemt, at de skulde revideres om 10 Aar, netop fordi man vidste, at saadanne Prisforandringer, som Følge af Værdiforholdenes indbyrdes Forandring, vilde gaa for sig. En saadan Revision af Lønningslovene har allerede fundet Sted for enkeltes Bedkommende, men for andre Lønningsloves Bedkommende er det ikke lykkedes at gennemføre Revisionen, fordi Regjeringen og dette Ting ikke kunde blive enige om, hvilke Satser der skulde sættes, hvor høit man skulde gaa (Udfryselse). Ja, man har arbeidet derpaa og det endog med megen Iver og Flib, saa længe der var nogen som helst Mulighed for at komme til en Forstaaelse med Regjeringen derom. Om man har arbeidet derpaa, efterat denne Mulighed var forbi, veed jeg ikke, men jeg vilde anse det for at være høit ufornuftigt, om man havde gjort det. At arbejde for flet ingen Ting er der ingen Mening i, og en Gang maa det dog høre op. Om der kunde blive tilveiebragt en saadan Lønningsforbedring, som maatte svare til de forandrede Prisforhold, er et Spørgsmaal, som ikke vedrører Dyrtidstillæget, og er et Ansvar, som selvfølgelig paaligger Regjeringen. Men det foreligger ikke nu. Hvad der her er Spørgsmaal om, er Spørgsmaalet om et Dyrtidstillæg. Der har Folkethinget været saa overordentlig velvilligt, at det uden at urgere den formelle Indvending, at det er et Spørgsmaal, om der overhovedet er Dyrtid, vil give et Dyrtidstillæg og er gaaet ind paa at byde et Tillæg indtil 2,500 Kr. Det er altsaa gaaet ind paa at bevilge et Tillæg, som tidligere af Rigsdagen, da der var Dyrtid, er blevet erkjendt for at være antageligt, nemlig i Aaret 1873—74, da dette Tillæg ogsaa af Landstinget blev erkjendt for antageligt. Ganste vist endte det med at strande, men det flete af formelle Grunde; hvad Ind-

holdet af Forslaget angik, var der ingen Uenighed, men kun om, hvorvidt Tillæget skulde gives paa Finansloven eller ikke. Om den fastsatte Grændses Antagelighed var der ingen Strid. Dette Tilbud gjentager altsaa Folkethinget nu, efter at det fra Regjeringens Side er blevet fastslaaet, at der ingen Dyrtid er mere, og efterat Forpligtelsen isølge Overenskomsten er forbi. Men Tilbudet afvises fra anden Side, og ikke alene afvises det en eller to Gange, men paa en saadan Maade, at der stilles „hørgelige Eventualiteter“ i Udsigt, og det udtales, at hellere end at gaa til dette Tilbud vil man, at ingen Embedsmand maa faae noget som helst Tilbud. Jeg maa tilstaa, og jeg tror, at Flere med mig have denne Opfattelse, at dette er uforstaaeligt. Hvis her var Spørgsmaal om noget Principielt, som Folkethinget stillede op for at gjøre Bansteligheder, ja saa kunde jeg forstaa, at man ogsaa gjorde Bansteligheder paa sin Side, eller hvis her var Tale om, at Folkethinget negtede ethvert Tillæg, ja saa kunde man sige, at det var urimeligt, at det var barbarisk. Men her er jo hverken Tale om det Æne eller om det Andet af Dette. Der har engang angaaende Dyrtidstillæget været et Principspørgsmaal oppe, dengang nemlig det hed Lønningsstillæg. Da blev der fremsat den Paastand, at dette maatte tilfalde alle Embedsmænd, ellers vilde der foregaa en Uretfærdighed, og man vilde ikke gaa ind paa en vilkaarlig Grændse. Men dette Standpunkt er jo forlængst opgivet. Nu er det jo indrømmet, at Grændsen maa blive vilkaarlig, ja den er jo saa vilkaarlig, at man er gaaet fra 3,600, 4,500, 4,400 og til 2,500 Kr.; der har flet ikke været noget Princip i Fasttættelsen af disse Grændser, Alt har været fuldstændig vilkaarligt. Man har taget de 4,400 Kr., er gaaet ned til 3,600 Kr., har været oppe ved 4,500 og 4,600 Kr., det har været en Skjenssag og ikke noget Princip. Og at der skulde være noget Urimeligt eller Ubilligt i nu at ville gaa til det Tilbud, som man tidligere, da der var Dyrtid, har erkjendt for at være antageligt, tror jeg ikke, at Nogen for Alvor vil paastaa. Jeg forstaaer det ikke, og jeg tror ikke, at Nogen tør paastaa, at det er forstaaeligt, at man for at skaffe en mindre Klasse bedre Lønnede Embedsmænd Tillæg vil negte alle de Embedsmænd Tillæg, som Folkethinget vil give det til, ja at man gaar saa vidt, at hellere end at give Afkald paa et Tillæg til de bedre Lønnede Embeder, som Striden dreier sig om, vil man negte de mindre Embeder indtil 2,500 Kr. Dyrtidstillæget ikke blot for iaar, men ogsaa for de forløbne Aar, hvori de Intet have faaet. Det dreier sig jo nemlig ikke alene om et Tillæg for dette Aar, men ogsaa for de forbigangne, thi det er jo klart, at bliver man enig om et Dyrtidstillæg for iaar, er der ingen absolut Banstelig ved at enes om ved Tillægsbevilling at give Til-